

Sygn. akt II Ka 271/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Krośnie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : SSO Arkadiusz Trojanowski /spraw./

Sędziowie : SSO Jarosław Krysa

SSO Artur Lipiński

Protokolant : st. sekr. sądowy Mateusz Wójcik

przy udziale **Prokuratora Rejonowego w Sanoku – Izabeli Jurkowskiej - Hanus**

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 lipca 2018 roku

sprawy **K. B. (1)**, s. A. i L. zd. W.,
ur. (...) w S.

oskarżonego o przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w. z art. 178 § 1 k.k. i z art. 178a § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionych przez Prokuratora Rejonowego w Sanoku, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sanoku z dnia 3 kwietnia 2018 roku, sygn. akt II K 352/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- **uchyla orzeczenie o wymierzonej oskarżonemu K. B. (1) karze łącznej pozbawienia wolności,**
- **podwyższa orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności, za przestępstwo przypisane mu w pkt I, do 1 /jednego roku i 6 /sześciu/ miesięcy,**
- **na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce wymierzonych oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności, wymierza mu karę łączną 1 /jednego/ roku i 8 /ośmiu/ pozbawienia wolności,**
- **uchyla orzeczenia: o warunkowym zawieszeniu oskarżonemu wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności; o karze grzywny; o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i o zobowiązaniu oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu,**
- **okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 9 kwietnia 2017r. do dnia 27 kwietnia 2017r. zalicza na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności,**

II. w pozostałej części utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, za wyjątkiem orzeczenia o opłacie,

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatę za obie instancje w kwocie 300 zł /trzysta złotych/,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. – Kancelaria Adwokacka w S. kwotę 516,60 zł/pięćset szesnaści złotych sześćdziesiąt groszy/, obejmującą podatek VAT, tytułem nieopłaconych kosztów pełnomocnictwa z urzędu oskarżyciela posiłkowego A. S. w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Sanoku, sygn. akt II K 352/17, oskarżony K. B. (1) został uznany za winnego tego, że:

I. w dniu 9 kwietnia 2017 r., w miejscowości C.- B., woj. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a to trzeźwości, szczególnej ostrożności, prędkości dopuszczalnej i bezpiecznej w ten sposób, że kierując w stanie nietrzeźwości pojazdem marki V. (...), nr rej. (...), z nadmierną prędkością, nie dostosował techniki jazdy do warunków drogowych, w wyniku czego stracił panowanie nad pojazdem, zjechał z korony drogi do przydrożnego rowu, przy czym jego pojazd uległ wywróceniu zajmując pozycję na dachu, w wyniku czego nieumyślnie spowodował u jednego z pasażerów A. S., nie zapiętego pasami bezpieczeństwa, obrażenia w postaci: stłuczenia płuc, ostrej niewydolności oddechowej, stłuczenia mózgu, rany ciężkiej łuku brwiowego lewego, rany ciężkiej okolicy potylicznej prawej, licznych otarć, naskórka i ran przedramion oraz kolan, powodując wystąpienie u pokrzywdzonego choroby realnie zagrażającej życiu w rozumieniu art. 156 § 1 pkt 2 k.k., to jest przestępstwa z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.,

II. w dniu 9 kwietnia 2017 r., w miejscowości K., R., C., woj. (...), kierował w ruchu lądowym samochodem marki V. (...), o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości – I próba 0,73 mg/l, II próba 0,75 mg/l, III próba 0,70 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest przestępstwa z art. 178a § 1 k.k.

Za przypisane czyny Sąd skazał oskarżonego:

- za czyn z pkt I, na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 czerwca 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k., na karę 1 roku pozbawienia wolności;

- za czyn z pkt II, na podstawie art. 178 a § 1 k.k., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce wymierzonych kar jednostkowych, Sąd wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. i art. 33 § 1 i 3 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 60 stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu, na poczet orzeczonej kary grzywny, okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. Sąd oddał oskarżonego pod dozór kuratora, a na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązał go do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na podstawie art. 42 § 3 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, zaliczając na jego poczet okres rzeczywistego zatrzymania prawa jazdy od dnia 9 kwietnia 2017 r.

Na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5000 zł, a na podstawie art. 47 § 3 k.k. nawiązkę w kwocie 6000 zł na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. S..

Nadto, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym opłatę, oraz na rzecz pełnomocnika z urzędu koszty zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok zaskarżyli Prokurator Rejonowy w Sanoku, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego i obrońca oskarżonego.

Oskarżyciel publiczny zaskarżył wyrok, na niekorzyść oskarżonego, w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Apelacja zarzuciła orzeczeniu rażąco niewspółmierność wymierzonej kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, która, zwłaszcza w odniesieniu do wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., ale i winy oskarżonego K. B. (1), jest rażąco łagodną karą, przez co nie spełnia celów wychowawczych i zapobiegawczych wobec niego oraz nie czyni zadość tzw. poczuciu sprawiedliwości.

Prokurator wniósł o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary dwóch lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności za czyn z pkt I wyroku, a stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. i orzeczenie kary łącznej, za oba zarzucane mu czyny, w wymiarze dwóch lat i ośmiu miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz oskarżyciela posiłkowego, a to A. S. w kwocie 10 000 zł, dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, świadczenia pieniężnego w kwocie 5 000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej oraz obciążenie kosztami postępowania i opłatą

Apelacja pełnomocnika urzędu oskarżyciela posiłkowego zaskarżyła wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze oraz środkach kompensacyjnych i zarzuciła orzeczeniu:

1. naruszenie prawa materialnego, a to:

a. art. 47 § 3 k.k. w zw. z art. 48 k.k. i art. 53 k.k. poprzez orzeczenie nawiązki w kwocie 6000 zł, podczas gdy wniosek oskarżyciela, dyrektywy wymiaru kary, środków karnych, rozmiar szkody i krzywdy uzasadniały zasądzenie nawiązki w kwocie 20 000 zł,

b. art. 69 § 1 i 2 k.k. poprzez warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego podczas, gdy nie zachodziły przesłanki wymienione w przepisie,

2. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść zapadłego orzeczenia, a to art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167,168,366,410 k.p.k., poprzez wybiórczą ocenę zgromadzonego materiału dowodowego, pominięcie faktów korzystnych dla oskarżyciela posiłkowego, w tym też, iż to na kierującym ciąży obowiązek sprawdzenia czy wszyscy pasażerowie zapieli pasy, błędne ustalenie, iż A. S. miał świadomość, iż oskarżony jest pod wpływem alkoholu, błędna ocena sytuacji majątkowej i zarobkowej oskarżonego, pominięcie zeznań świadków U. S. i P. S. w części z której wynika, iż oskarżony pomimo zatrzymanego prawa nadal kieruje samochodem osobowym,

3. rażąco niewspółmierność wymierzonej kary i środka karnego w postaci nawiązki na rzecz oskarżyciela posiłkowego, nieusprawiedliwione warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez:

- orzeczenie wobec oskarżonego K. B. (2) w pkt I kary 3 lat pozbawienia wolności,
- orzeczenie wobec oskarżonego K. B. (2) w pkt II kary 1 roku pozbawienia wolności,
- orzeczenie w pkt III kary łącznej w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności,
- uchylenie pkt V i VI ,
- orzeczenie w pkt XII od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. S. nawiązki w kwocie 20 000 zł.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w części, to jest w pkt IX i XII, dotyczących rozstrzygnięcia o środku karnym i środku kompensacyjnym w postaci nawiązki, zarzucając orzeczeniu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na:

- przyjęciu, że w przedmiotowym przypadku nie zachodzi wyjątkowy wypadek uzasadniony szczególnymi okolicznościami, który pozwalałby na odstąpienie od zastosowania środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy właściwa ocena analiza wszelkich zgromadzonych w sprawie dowodów, powinna prowadzić do wniosków odmiennych i w konsekwencji odstąpienie od orzeczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na krótszy okres;
- przyjęciu, że kwota 6000 zł tytułem nawiązki orzeczonej od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego A. S. jest kwotą adekwatną, podczas gdy właściwa ocena wszelkich okoliczności sprawy, a w szczególności zachowania samego pokrzywdzonego w chwili zdarzenia i uwzględnienie stopnia jego przyczynienia się do powstania skutków tego zdarzenia w odniesieniu do jego osoby, powinna skutkować zasądzeniem nawiązki w niższej kwocie,

2. rażąco niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy wystarczające pozostawało orzeczenie środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na krótszy okres, a będące skutkiem uwzględnienia przede wszystkim okoliczności obciążających oskarżonego, a nie uwzględnienia w dostatecznym stopniu okoliczności przemawiających na jego korzyść.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na krótszy okres czasu lub, w przypadku stwierdzenia braku podstaw do wydania orzeczenia reformatoryjnego, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I Instancji celem ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja oskarżyciela publicznego w zakresie podnoszonego zarzutu i częściowo wniosków jest uzasadniona. Jako zasadną należy uznać także apelację pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego, w zakresie podniesionego zarzutu rażąco niewspółmierności orzeczonej kary. Natomiast apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonując prawidłowo ustaleń faktycznych oraz zasadnie przypisując oskarżonemu winę Sąd pierwszej instancji zbyt jednostronnie ocenił okoliczności mające wpływ na wymiar kary zasadniczej. W sposób istotny Sąd Rejonowy przecenił istnienie okoliczności łagodzących nie dostrzegając dostatecznie obciążających. Z ustalonych okoliczności nie wyciągnął właściwych wniosków wiążących się z ustawowymi dyrektywami kary.

Słusznie podnoszą apelacje oskarżycieli, że okoliczności zdarzenia przekonują o znacznym stopniu winy oraz o wysokim stopniu społecznej szkodliwości.

Oskarżony K. B. (1) wypił dużą ilość alkoholu, po czym, pomimo znacznego stanu nietrzeźwości, trzykrotnie przekraczającego wartość dopuszczalną, postanowił podjąć się prowadzenia pojazdu mechanicznego. Swoją jazdę kontynuował przez kilka miejscowości, tj. K., R., C., pokonując znaczną ilość kilometrów. Po drodze zabrał przygodnego pasażera. W wyniku niebezpiecznej czy wręcz brawurowej jazdy stracił panowanie nad pojazdem na łuku drogi, zjechał na przeciwległy pas ruchu, a w konsekwencji wjechał do przydrożnego rowu. Podkreśleniu wymaga fakt, iż oskarżony poruszał się z prędkością znacznie przekraczającą, zarówno tę dozwoloną w tym miejscu, o co najmniej 44, 2 km/h ponad normę określoną administracyjnie, jak i oczywiście prędkość bezpieczną. Kierujący swoim zachowaniem naraził nie tylko pasażerów pojazdu, który prowadził, na dotkliwie konsekwencje, ale również innych uczestników ruchu. Zważyć należy, iż zanim doszło do przedmiotowego zdarzenia, oskarżony wyprzedził, naruszając przy tym wszelkie normy przy wykonywaniu tego typu manewrów, pojazdy innych uczestników ruchu.

Oceniając zachowanie oskarżonego na drodze oraz drastycznie wysoki stan nietrzeźwości uznać należy, iż nie był on w ogóle zdolny do kierowania pojazdem oraz stwarzał wyjątkowe zagrożenie dla innych uczestników ruchu.

W wyniku przedmiotowego zdarzenia bardzo poważnych obrażeń, stanowiących chorobę realnie zagrażającą życiu, doznał pasażer pojazdu. W chwili obecnej podlega on intensywnej rehabilitacji i nie ma widoków by wrócił do sprawności sprzed wypadku.

Uwzględniając przytoczone okoliczności Sąd Odwoławczy stanął na stanowisku, że orzeczona kara jest niewspółmiernie łagodna i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości. Trudno przyjąć, iż kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie w stanie spełnić wyznaczone jej cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Zauważyć należy, iż rażąca niewspółmierność kary określona w art. 438 pkt 4 k.p.k. zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar tej kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd pierwszej instancji, a tą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary, przewidzianych w art. 53 k.k., oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo sądów. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego zmiana kary w instancji odwoławczej nie może nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu Odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 1995 roku - KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1972 roku - V KRN 230/72, niepublikowany).

W realiach przedmiotowej sprawy powyższy pogląd w pełni podlega zastosowaniu. W ocenie Sądu Okręgowego, zważywszy na całokształt okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na wymiar orzeczonej w stosunku do oskarżonego wskazać należy, iż Sąd Rejonowy nie uwzględnił ich w stopniu dostatecznym, umożliwiającym prawidłową realizację zasad wymiaru kary. Zważywszy na znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu inkryminowanego oskarżonemu należy zgodzić się ze stanowiskiem oskarżycieli, iż wymierzoną oskarżonemu karę cechuje rażąca niewspółmierność w sensie jej łagodności. Fakt sprawowania opieki nad córką, co jak wydaje się było główną przesłanką tak łagodnego potraktowania oskarżonego, nie może automatycznie warunkować wymierzenia kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżony, popełniając przestępstwo, winien zdawać sobie sprawę z możliwych konsekwencji swojego działania.

Prawidłowe uwzględnienie z jednej strony, zdecydowanie przeważających, okoliczności obciążających, a z drugiej trudnej sytuacji oskarżonego uzasadniały zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie, za czyn z pkt I, bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy. Sąd Okręgowy stanął na stanowisku, że jedynie taka kara zrealizuje w wystarczającej mierze jej cele w zakresie indywidualnego i społecznego oddziaływania.

W niniejszej sprawie, co do zasady, można również podzielić, podnoszoną w apelacji oskarżycieli argumentację, co do obowiązku jaki nakłada Ustawa prawo o ruchu drogowym na kierowcę, a polegającą na sprawdzeniu czy wszyscy pasażerowie zapięli pasy bezpieczeństwa. Jednocześnie, należy zauważyć, iż również rozsądnie zachowujący się pasażer podejmuje starania w celu zapewnienia sobie bezpiecznej podróży. Rozważania te pozostają jednak o tyle na uboczu, iż nie mają wpływu na odpowiedzialność sprawcy, gdyż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego niezapięcie pasów przez pokrzywdzonego, nie ekskulpuje sprawcy wypadku drogowego, jeżeli skutek w postaci ciężkich obrażeń jest normalnym, typowym następstwem zachowania się sprawcy /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2007 r., II KK 370/06, OSNwSK 2007, poz. 2587) Kwestie te będą mieć jednak znaczenie przy ocenie wysokości nawiązek czy też w procesie cywilnym o zasądzenie odszkodowania.

Odnosząc się do apelacji oskarżyciela posiłkowego przypomnieć należy skarżącemu, że naruszenie prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu (bądź niezastosowaniu) w orzeczeniu, opartym na prawidłowych ustaleniach faktycznych. Tylko wówczas, gdy niekwestionowane są ustalenia faktyczne, a wadliwość rozstrzygnięcia sprowadza się do niewłaściwej subsumpcji można mówić o obrazie przepisów prawa materialnego. Zarzuty apelacji, odnośnie

naruszenia przepisów art. 69 k.k., rozpatrywać jedynie można, w kategoriach zarzutu opisanego w art. 438 pkt 4 k.p.k.. Podważenie ocen sądu, przyjętych na podstawie art. 53 § 1 k.k., możliwe jest jedynie w ramach zarzutu niewspółmierności kary. /postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II Aka 179/17)

Jako niezasadną uznać należy natomiast apelację prokuratora oraz oskarżyciela posiłkowego, w zakresie w jakim kwestionują wysokość orzeczonej nawiązki na rzecz pokrzywdzonego. Zdaniem Sądu Odwoławczego, wysokość orzeczonej nawiązki jest adekwatna do okoliczności przedmiotowej sprawy. Zważywszy należy, co słusznie dostrzegł Sąd pierwszej instancji, iż szkody materialne i niematerialne zostały już w pewnym stopniu naprawione przez towarzystwo ubezpieczeń, w którym, w chwili wypadku, ubezpieczony był pojazd. Nie może ująć również uwadze, iż ocena kwoty jaką należałoby wypłacić nie jest oczywista, a w postępowaniu karnym przede wszystkim winna być rozstrzygnięta wina sprawcy. Istotne jest, iż pokrzywdzony nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Słusznie w apelacji prokuratora oraz oskarżyciela posiłkowego podnoszony jest fakt, iż to na kierowcy ciąży obowiązek wyegzekwowania zapięcia pasów, jednakże nie można w tym zakresie nie dostrzec, iż również rozsądny pasażer dba o swoje bezpieczeństwo. Wiedza na temat konsekwencji jazdy bez zapiętych pasów jest powszechnie znana i z całą pewnością była również znana pokrzywdzonemu, który nie wykazuje żadnych deficytów w sferze intelektu. Na gruncie niniejszej sprawy trudno też przyjąć, by pokrzywdzony nie wiedział, iż jedzie z osobą nietrzeźwą. Podróżując przez dłuższy z oskarżonym, jest mało prawdopodobne by nie zauważył, iż znajduje się on w stanie nietrzeźwości lub przynajmniej by nie nabrał ku temu podejrzeń. Również styl jazdy K. B. (1) mógł dać pokrzywdzonemu do myślenia, iż kierowca znajduje się w stanie nietrzeźwości. Pomimo brawurowej jazdy pokrzywdzony nie zareagował, a mógł choćby zwrócić uwagę kierowcy lub poprosić o zatrzymanie pojazdu i opuścić go. W tym zakresie w procedowaniu Sądu Rejonowego trudno doszukać się naruszenia zasad, określonych w art. 7 k.p.k.

Argumentacja apelacji oskarżyciela posiłkowego wskazuje, chociaż tego wprost nie wyraża, iż skarżący w istocie upatruje obrazy tego przepisu poprzez nieuwzględnienie w sposób należyty zeznań U. S. i P. S.. Skarżący nie wykazał, podnosząc ten zarzut, aby Sąd orzekając w niniejszej sprawie ocenił dowody w sposób dowolny, a nie swobodny. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. wymaga wykazania wad w sposobie dokonania oceny konkretnych dowodów.

Na marginesie jedynie wskazać należy, iż pokrzywdzony może dochodzić dalszych kwot na drodze postępowania cywilnego, które jest właściwe do dowodzenia, jakie kwoty byłyby w pełni właściwe z tytułu naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Za całkowicie niezasadną uznać należy natomiast apelację obrońcy oskarżonego. W niniejszej sprawie trudno doszukać się jakichkolwiek okoliczności, które uzasadniałyby odstępianie od orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Również obrona nie wskazuje, jakie okoliczności miałyby za tym przemawiać, ograniczając się jedynie do ogólnych stwierdzeń. Konieczność zapłaty kwot tytułem kary czy też nawiązek nie może w żaden sposób warunkować jego łagodniejszego potraktowania. Oczywiście jest, iż konsekwencją popełnienia tak poważnego przestępstwa są również koszty, jakie należy ponieść. Skala naruszeń jakich dopuścił się K. B. (1) powinna determinować Sąd do jak najdłuższego wyeliminowania oskarżonego z ruchu drogowego. Oskarżony swoim zachowaniem udowodnił, iż prowadzenie przez niego pojazdu zagraża istotnym dobrom chronionym, jakimi są życie i zdrowie. Zebrany materiał dowodowy w pełni uzasadnia, orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Przywilej prowadzenia pojazdów powinien być zarezerwowany jedynie dla osób, które znają przepisy ruchu drogowego oraz je stosują. Takiej tezy na pewno nie można postawić wobec oskarżonego.

Brak również jakikolwiek w niniejszej sprawie podstaw by obniżyć zasadzoną przez Sąd nawiązkę. Jest ona adekwatna do okoliczności niniejszej sprawy, należyście uwzględnia winę sprawcy, w tym możliwe przyczynienie się pokrzywdzonego do zaistnienia szkody.

Pozostawiając wysokość kary pozbawienia wolności za czyn z pkt II, Sąd Okręgowy na nowo ukształtował wysokość kary łącznej i w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności orzekł karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Wysokość tej kary odzwierciedla przedmiotowe i podmiotowe okoliczności ustalone w sprawie.

Konsekwencją wymierzenia oskarżonemu bezwzględnej kary pozbawienia wolności było uchylenie orzeczenia o warunkowym zawieszeniu jej wykonania oraz orzeczeń z nią związanych, to jest orzeczenia kary grzywny w trybie art. 71 § 1 k.k., o oddaniu oskarżonego pod dozór kuratora sądowego i zobowiązanie oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu.

Na poczet kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Odwoławczy zaliczył oskarżonemu, stosownie do art. 63 § 1 k.k. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

W pozostałej części utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Podstawę prawną orzeczenia stanowią przepisy art. 437 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 4 i art. 456 k.p.k.

Orzeczenie o kosztach procesu za postępowanie odwoławcze uzasadnia treść 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., a opłacie za obie instancje art. 10 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych.

Wysokość wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu oskarżyciela posiłkowego za postępowanie odwoławcze Sąd Okręgowy określa § 17 ust. 2 pkt 4 i ust. 7 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu [Dz. U. z 2016r., poz. 1714].